

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 738/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Paškalom, Záhradnícka 27, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 Cob 11/2014 z 29. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 Cob 11/2014 z 29. apríla 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa na strane žalobcu na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti žalovanému zaplata sumy 22 000 eur s príslušenstvom z titulu zmluvy o dielo. Okresný súd vo veci rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 14 000 eur a vo zvyšnej časti návrh zamietol. Proti rozsudku okresného súdu sa odvolal sťažovateľ a tvrdil, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno na preukázanie tvrdenia, že suma 8 000 € bola zaplatená nad rámec odplaty za dielo vo výške 38 000 eur, a preto okresný súd pochybil, keď zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľovi sumu 14 000 eur namiesto 22 000 €.

3. Po podaní odvolania bola sťažovateľovi doručená zásielka, v ktorej sa nachádzala listina – jednostranné započítanie pohľadávok a záväzkov medzi žalobcom a žalovaným. Z jej obsahu vyplynulo, že žalovaný evidoval voči sťažovateľovi nezaplatenú istinu vo výške 22 000 €. Sťažovateľ následne vo vyjadrení k odvolaniu predložil krajskému súdu označenú listinu.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu. Krajský súd okrem iného uviedol, že k doručeniu listiny došlo až po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa, teda v čase vyhlásenia rozsudku nepovažoval okresný súd za preukázané uskutočnenie žiadneho úkonu žalovaného smerujúceho k započítaniu. Krajský súd preto na tento úkon žalovaného uskutočnený v priebehu odvolacieho konania nemohol prihliadnuť.

5. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy namieta, že krajský súd mal v jeho veci aplikovať § 205a ods. 1 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého

skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa. Tým, že krajský súd tak neučinil, odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho označených práv, napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém

tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V čl. 127 ods. 1 ústavy už spomenutý princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať jeho sťažnosťou iba vtedy, ak sa nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

9. K sťažnostným námietkam sťažovateľa týkajúcim sa porušenia jeho práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahová stránka jeho námietok je subsumovateľná pod dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Napokon, aj sám sťažovateľ uvádza, že krajský súd mu napadnutým rozsudkom „*odňal možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f) O. s. p.*“.

10. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Keďže proti napadnutému uzneseniu krajského súdu ako súdu odvolacieho je možné zo sťažovateľom tvrdených pochybení v jeho postupe a uznesení podať dovolanie (§ 237 Občianskeho súdneho poriadku), právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa má Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, čím bola zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

11. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2014